

Arrest

nr. 280 707 van 24 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165 / 2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 september 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2021 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 30 juni 2022 verklaart de verwerende partij deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…)

Mijnheer de gevangenisdirecteur,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.01.2021 werd ingediend door :

B. E. C., R. (geen RR.)

Geboren te Al Hoceima op X

Nationaliteit: Marokko

Ook gekend als: H. R., geboren op X

Ook gekend als: H. R., geboren op X

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De studie van het administratief dossier van betrokkene leert ons dat hij een eerste maal werd aangetroffen op het Belgische grondgebied op 26.08.2007 naar aanleiding van een administratieve controle. Op 06.04.2010 wordt hij aangehouden in Nederland maar op 16.05.2011 wordt hij reeds opnieuw aangetroffen op het Belgische grondgebied. Betrokkene heeft geen enkele poging ondernomen om een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit meer dan dertien jaar na zijn verklaarde binnenkomst. Betrokkene bevond zich steeds in illegaal verblijf. Uit het strafregister van betrokkene blijkt dat hij op 20.05.2008 een eerste maal veroordeeld wordt door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van één jaar voor de invoer en verkoop van heroïne. Op 08.07.2009 wordt betrokkene voor de tweede maal veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien maanden, ditmaal voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling). Op 02.01.2012 wordt betrokkene veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling). Op 19.12.2012 wordt betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling). Op 16.05.2013 wordt betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een geldboete voor het bezit van verdovende middelen. Op 30.06.2015 wordt betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Antwerpen tot een gevangenisstraf van vijftien maanden voor diefstal met geweld. Op 24.12.2015 wordt betrokkene door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertig maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid met voorbedachtheid (herhaling). Op 04.05.2016 wordt betrokkene opnieuw veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van één jaar voor inbreuken op de drugswetgeving. Sinds 16.02.2016 is betrokkene opgesloten in de gevangenis met voorzien strafeinde op 10.02.2023. We stellen dus vast dat betrokkene in de periode van 2008 tot 2016, over een tijdsperiode van acht jaar, acht maal correctioneel veroordeeld werd voor herhaaldelijke inbreuken op de openbare orde en in totaal veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van tien jaar en drie maanden, waarbij hij momenteel zijn straf uitzit in de gevangenis met voorzien strafeinde op 10.02.2023. Omwille van deze herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het persoonlijk gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Betrokkene meent dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt omdat hij reeds sinds 2007 in België zou verblijven, hij volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij alle banden met zijn thuisland verloren zou zijn is, zijn gezinsleven zich volledig in België zou afspelen omdat zijn broers en zussen in België verblijven en omdat hij de vader is van een Belgisch minderjarig kind. Hij beroept zich dan ook de geboden bescherming van artikel 8 EVRM.

Niettegenstaande wij de hele situatie van betrokkene bekeken hebben, dienen wij te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. Zoals blijkt uit bovenstaande, werd betrokkene meermaals correctioneel veroordeeld en bevindt hij zich in een staat van wettelijke herhaling voor diefstal door middel van braak, voor inbreuken op de drugswetgeving en voor opzettelijke slagen en verwondingen. De gepleegde feiten zijn ernstig. Uit het vonnis dd. 20.05.2008 blijkt dat de gepleegde feiten bijzonder laakbaar zijn daar betrokkene zich bezighield met de invoer en verkoop van hard drugs enkel en alleen om snel geld te verdienen. Hij hield hierbij geen rekening met de schadelijke gevolgen voor de gezondheid van de gebruikers en de mogelijke dodelijke afloop. Uit het vonnis dd. 24.12.2015 (opzettelijke slagen en verwondingen) blijkt eveneens dat het bewezen misdrijf zeer ernstig is en in hoofde van betrokkene getuigt van een gewelddadige persoonlijkheid en van een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit. De gepleegde feiten dragen bovendien bij tot de verhoging van het algemeen onveiligheidsgevoel binnen de samenleving. De rechter oordeelde dat een strenge bestraffing zich opdrong gezien de ernst en het gewelddadige karakter van de feiten. Uit het vonnis dd.30.06.2015 (diefstal met geweld) blijkt weerom dat

de bewezen feiten ernstig zijn en dat betrokkene snel winstbejag nastreefde zonder rekening te houden met de fysieke integriteit, het veiligheidsgevoel en het eigendomsrecht van anderen. Uit het laatste vonnis dd. 04.05.2016 inzake betrokkene oordeelde de rechter dat drugsinbreuken ernstig zijn én dat betrokkene zich bovendien in een staat van wettelijke en bijzondere herhaling bevond. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de individuele gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht. Zijn persoonlijk gedrag getuigt dan ook van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij en wijst op een gevaarlijke criminele ingesteldheid. De samenleving dient hiertegen beschermd te worden. Ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat betrokkene geweld of bedreiging gebruikte, wordt geconcludeerd dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene hier geen verblijf toe te staan. En dit belang primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene en zijn gezin.

Betrokkene haalt aan dat hij hier al zeer lang zou verblijven, namelijk sinds 2007 en dat hij voor zijn komst naar België al sinds 2001 in Nederland verbleven zou hebben. Hierdoor zou hij geen banden meer hebben met zijn land van herkomst. In deze periode zou hij zich hier volledig geïntegreerd hebben. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij een eerste maal wordt aangetroffen op het Belgische grondgebied op 26.08.2007 naar aanleiding van een administratieve controle. Betrokkene bevond zich steeds in illegaal verblijf en ondernam gedurende al deze jaren geen enkele poging tot het bekomen van een duurzaam verblijfsrecht anders dan via huidige aanvraag 9bis, ingediend meer dan dertien jaar na zijn vermeende binnenkomst. Betrokkene beweert dat er jegens hem nooit een beslissing genomen werd noch dat hem op enig ogenblik verzocht werd om het grondgebied te verlaten waardoor hij geloofde dat hij zich voor altijd zou kunnen vestigen in België. Dit strookt echter absoluut niet met de beschikbare informatie uit het administratief dossier. Daaruit blijkt namelijk dat betrokkene meerdere bevelen om het grondgebied betekende, met name op 26.08.2007, 05.02.2008, 19.07.2008, 08.12.2008, 24.02.2009, 16.09.2011, 12.11.2011, 10.02.2012, 24.04.2012, 26.11.2013, 16.12.2013, 16.01.2015 en op 22.05.2015. Betrokkene was er dus wel degelijk van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij grondgebied diende te verlaten. Hij kan niet dienstig iets anders voorhouden. Verder merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Marokko en dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België in 2007 ruim 21 jaar in Marokko verbleef (we houden hierbij geen rekening met zijn vermeend verblijf in Nederland vanaf 2001 omdat betrokkene hiervan geen enkel bewijs voorlegt, evenmin bevat het administratief dossier van betrokkene hiervoor bewijsstukken). Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat mijnheer geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Mijnheer heeft bijna zes tiende van zijn leven doorgebracht in Marokko en is daar opgegroeid. Bovendien blijkt uit het griffiedossier van betrokkene, meer bepaald uit zijn telefoongesprekken, dat hij de afgelopen drie maanden telefonisch contact had met twee verschillende Marokkaanse nummers, waarvan hij één nummer vier maal opbelde. Dit alles wijst niet op een situatie waarin er geen banden met zijn met het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij de taal spreekt. Redelijkerwijze mag dan ook verondersteld worden dat betrokkene wel degelijk nog over sociale of culturele banden met Marokko beschikt en dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat hij nog familie en/of vrienden/kennissen heeft die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen tot hij weer een eigen bestaan heeft opgebouwd. Het wordt door ons niet betwist dat een terugkeer naar Marokko enige aanpassing zal vergen maar hij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij, als gezonde volwassen man die geboren en getogen is in Marokko, zich niet zou kunnen beredderen in Marokko en niet in staat zou zijn om zijn leven daar opnieuw op te bouwen. Betrokkene beroept zich tevens op zijn volledige integratie (met name het feit dat tijdens zijn verblijf in België altijd gewerkt zou hebben, dat hij er alles aan gedaan zou hebben om niet financieel afhankelijk te zijn van de Belgische staat en dat hij goed Nederlands zou spreken wat zou blijken uit zijn gevolgde opleidingen). Ter staving hiervan legt betrokkene een overzicht voor van de door hem gevolgde opleidingen vanuit de gevangenis. We stellen dus allereerst vast dat betrokkene, niettegenstaande zijn vermeend verblijf sinds 2007, geen enkel integratiestuk voorlegt tot hij op 16.02.2016 voor langere periode in de gevangenis opgesloten wordt. Pas dan onderneemt betrokkene stappen tot het leren van Nederlands mits het volgen van opleidingen in de gevangenis. Bovendien blijkt uit de verschillende opgelopen veroordelingen een duidelijke en manifeste onwil om zich aan te passen aan de België geldende wetten en regels. De laatste veroordeling van betrokkene dateert van 04.05.2016 en betrokkene zit sinds 16.02.2016, tot op heden, in de gevangenis, met voorzien strafeinde op 10.02.2023. De eerste veroordeling van betrokkene dateert reeds uit 2008 maar hij trok hieruit geen enkele lering en hij werd in 2009, in 2012, in 2013, in 2015 en in 2016 telkens opnieuw veroordeeld voor telkens dezelfde inbreuken waarbij hij zich in een staat van wettelijke herhaling bevindt voor zowel diefstal, opzettelijke slagen en verwondingen als voor inbreuken tegen de

drugswetgeving. De geboorte van zijn dochter in 2014 had geen enkele invloed op betrokkene en weerhield hem niet van het plegen van nieuwe feiten. Ook de bewering van betrokkene dat hij omwille van zijn relatiebreuk in 2015-2016 door een moeilijke periode ging waarin ook diverse inbreuken op de strafwet werden begaan, kan niet weerhouden worden. Uit het correctioneel dossier van betrokkene blijkt duidelijk dat hij reeds voordien ernstige inbreuken beging. De bewering dat hij hier gedurende zijn hele verblijf gewerkt zou hebben, lijkt ons misplaatst daar betrokkene nooit de toestemming heeft gevraagd of gekregen om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Bovendien blijkt uit de aaneenschakeling van veroordelingen dat betrokkene steeds gekozen heeft voor de snelle winst via crimineel gedrag (diefstal of verkoop van drugs). Het is dan ook verbazend dat betrokkene zich beroept op zijn tewerkstelling als bewijs voor zijn integratie. Het gegeven dat betrokkene opleidingen volgde in de gevangenis, wijst er niet noodzakelijk op dat betrokkene tot inkeer gekomen is of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde. Zijn integratieparcours en zijn lange verblijf kunnen dan ook niet weerhouden worden. Gelet op het verblijf van betrokkene sinds 2007 kan weliswaar aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land (hoewel hij hiervan geen staving stukken voorlegt), doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn dichtste familieleden in België en Nederland wonen. Zo verwijst hij naar zijn twee broers en twee zussen die in België zouden wonen, met name zijn broer A., zijn broer M, zijn zus S en zijn zus N... We merken echter op dat betrokkene nalaat verifieerbare persoonsgegevens te verschaffen. Evenmin legt betrokkene enig stuk voor dat betrekking heeft op zijn familieleden noch toont hij de verwantschap aan. Het gaat hier dus om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Indien er toch effectief familieleden van betrokkene in België verblijven, dan kan hij contacten met hen onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en zijn familieleden kunnen ervoor kiezen om regelmatig contact te onderhouden via periodieke reizen naar Marokko. Zo blijkt uit de bezoekerslijst van de gevangenis dat betrokkene inderdaad bezoek krijgt van één broer, één zus, twee neven en één nicht hoewel deze bezoeken slechts zeer beperkt zijn. Zijn broer kwam slechts éénmaal op bezoek in 2020, zijn zus éénmaal in 2022, éénmaal in 2021 en drie maal in 2020. Van de door betrokkene met voornaam vermelde familieleden heeft slechts één broer bezoekrecht en die maakte hiervan slechts éénmaal gebruik. De andere broer en twee zussen hebben geen bezoekrecht in de gevangenis. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van hechte familiebanden. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn broer, zijn zus en neven en nichten moeilijker zal verlopen, is louter het gevolg van de eigen keuze van betrokkene om zich herhaaldelijk schuldig te maken aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde.

De nauwste band die betrokkene met België heeft, is het feit dat zijn minderjarige dochter de Belgische nationaliteit heeft en in België woont en leeft. Echter, opnieuw dienen we te stellen dat dit niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé-en gezinsleven van betrokkene. De geboorte van zijn dochter heeft betrokkene er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen, meerdere correctionele veroordelingen op te lopen en meermaals afwezig te zijn van zijn gezin omwille van gevangenisstraffen. Zijn dochter is geboren in de zomer van 2014 en betrokkene werd na haar geboorte nog driemaal veroordeeld voor zeer ernstige feiten van openbare orde. Dit getuigt dus allerminst van verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn kind, zoals van iemand met ouderlijk gezag verwacht mag worden. Gezien deze overwegingen worden de familiale belangen van betrokkene dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Bovendien merken we op dat de feitelijke gezinssituatie van zijn kind door huidige beslissing niet veranderd. Bij vonnis dd. 13.07.2017 van de familierechtbank werd het exclusieve ouderlijke gezag toegekend aan de moeder. De feitelijke situatie van zijn dochter verandert dan ook niet door huidige beslissing, zij is en blijft toevertrouwd aan haar moeder en ook haar scholing komt op geen enkele manier in het gedrang. Mijnheer verblijft zelf sinds 16.02.2016 in de gevangenis met een voorzien strafeinde op 10.02.2023. Betrokkene maakt dus al jaren geen deel meer uit van het dagelijks leven van zijn dochter. Aangezien betrokkene een groot deel van de tijd in de gevangenis zat, blijkt niet dat dit een ingrijpende wijziging in het leven van het kind tot gevolg zou hebben. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij de volgende periodes in de gevangenis verbleef: van 30.04.2008 tot 27.05.2008, van 24.02.2009 tot 04.10.2009, van 28.08.2011 tot 16.09.2011, van 12.11.2011 tot 10.02.2012, van 23.06.2012 tot 07.01.2013, van 06.03.2015 tot 22.05.2015 en vanaf 15.02.2016 tot op heden. Bovendien blijkt uit de bezoekerslijst van de gevangenis dat het laatste bezoek van zijn dochter (een virtueel bezoek) plaatsvond op 27.01.2021, ondertussen meer dan een jaar geleden dus. Uit deze bezoekerslijst blijkt verder dat zijn dochter in 2017 zes maal op bezoek kwam, in 2018 drie maal, in 2019 en 2020 kwam ze niet op bezoek en in 2021 éénmaal. Er is dan ook geen sprake van aangetoonde hechte banden met zijn Belgische dochter. We merken op dat de verantwoordelijkheid voor de kinderen in de eerste plaats bij de

ouders ligt. Betrokkene draagt dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij en zijn dochter zich momenteel bevinden. Betrokkene kan er nadien voor kiezen om via moderne communicatiemiddelen contacten te onderhouden met zijn dochter of via periodieke reizen naar Marokko, eventueel vergezeld door haar moeder of andere familieleden. Dat de uitoefening van zijn gezinsleven met zijn dochter veel moeilijker zal verlopen, is louter het gevolg van zijn eigen keuze om zich herhaaldelijk schuldig te maken aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde. Volledigheidshalve merken we op dat uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat mijnheer mogelijks nog een zoon heeft aangezien hij vermeld wordt op de lijst met toegelaten bezoekers maar nog nooit van dit recht gebruikt heeft gemaakt. Betrokkene zelf vermeldt dit kind niet in zijn aanvraag, noch worden er in zijn administratief dossier stukken gevonden die betrekking hebben op dit kind.

Betrokkene beroept zich verder nog op artikel 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. Betrokkene kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat luidt als volgt:

"Het enige middel bestaat uit de schending van art. 9bis van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel én de schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen van de Wet van 29/07/1991, alsook een manifeste beoordelingsfout, doordat de Staatssecretaris de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet als ongegrond heeft afgewezen.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn. Daarnaast veronderstelt het redelijkheidsbeginsel dat de genomen beslissing dient voort te vloeien uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkende mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier. De Staatssecretaris miskent hierbij de bewijswaarde van de door verzoekende partij aangehaalde argumenten en ondersteunende stukken. Er wordt immers in antwoord op alle aangehaalde immers gesteld dat deze niet opwegen tegen gevaar voor de openbare orde dat verzoek zou vormen, waarbij keer op keer naar de lopende en ondergane hechtenis wordt verwezen. Is het evenwel niet juist de essentie van het detentiebeleid om verzoeker terug in de maatschappij te kunnen laten functioneren. Dit te meer gezien de langdurige detentie met volledig ondergaan van de straf in detentie, juist ingevolge het ontbreken van verblijfsrecht. In geen geval wordt in concreto aangetoond dat verzoeker op heden een gevaar vormt van de maatschappij. Wel integendeel, hij wordt op heden zelfs buiten de maatschappij gehouden en kan zelfs

geen gevaar vormen voor haar. Het omvormen van het strafregister naar een doorlopende tekst kan bezwaarlijk als een deugdelijk manier van motiveren worden beschouwd.

Verder stelt de Staatssecretaris dat verzoeker wetende dat hij illegaal in het land was jarenlang heeft gewacht om de procedure humanitaire regularisatie te bewandelen. Is dit evenwel niet in essentie de uitzonderingsprocedure welke als 'last resort' dient te worden bewandeld. Verzoeker leefde voorheen immers samen met de moeder van zijn minderjarige dochter en had derhalve de mogelijkheid zich op gezinshereniging te beroepen. De hechtenis situatie heeft in deze evenwel roet in het eten gegoooid. Er werd ook volledig afstand genomen van verzoeker door de moeder van zijn kinderen (desbetreffend werd de procedure opnieuw aangebracht bij de familierechtbank). Pas op 29/01/2021 werd op advies van zijn huidige raadsman en na het verzamelen van de noodzakelijk informatie en documentatie een verzoek tot humanitaire regularisatie worden ingediend. Het summier opwerpen van vermeende stilzitten van verzoeker vormt dan ook geen deugdelijke motief.

Tot slot laat de Staatssecretaris na om op redelijke wijze de feiten vast te stellen en deze in vergelijking heeft gebracht met de motieven van verzoeker en diens persoonlijke en specifieke situatie. Een redelijk onderzoek werd evenwel niet uitgevoerd inzake. Gelet op al het voorgaande is het in de gegeven omstandigheden dan ook strijdig met artikel 9bis Vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en zelfs van de materiële en formele motiveringsplicht, alsook een manifeste beoordelingsfout, dat de Staatssecretaris de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaard heeft. Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaats, minstens dient deze te worden geschorst."

2.2. In de bestreden beslissing besluit de verwerende partij dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid vormt.

Verzoeker brengt hiertegen in dat de verwerende partij niet *in concreto* heeft aangetoond dat hij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Hij stelt dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aangevoerde elementen niet opwegen tegen het gevaar voor de openbare orde, waarbij keer op keer naar de lopende en ondergane hechtenis wordt verwezen. Voorts betoogt verzoeker: *"Is het evenwel niet juist de essentie van het detentiebeleid om verzoeker terug in de maatschappij te kunnen laten functioneren. Dit te meer gezien de langdurige detentie met volledig ondergaan van de straf in detentie, juist ingevolge het ontbreken van verblijfsrecht. Wel integendeel, hij wordt op heden zelfs buiten de maatschappij gehouden en kan zelfs geen gevaar vormen voor haar. Het omvormen van het strafregister naar een doorlopende tekst kan bezwaarlijk als een deugdelijk manier van motiveren worden beschouwd."*

Met dit betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid vormt. Het desbetreffende motief is deugdelijk:

"De studie van het administratief dossier van betrokkene leert ons dat hij een eerste maal werd aangetroffen op het Belgische grondgebied op 26.08.2007 naar aanleiding van een administratieve controle. Op 06.04.2010 wordt hij aangehouden in Nederland maar op 16.05.2011 wordt hij reeds opnieuw aangetroffen op het Belgische grondgebied. Betrokkene heeft geen enkele poging ondernomen om een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit meer dan dertien jaar na zijn verklaarde binnenkomst. Betrokkene bevond zich steeds in illegaal verblijf. Uit het strafregister van betrokkene blijkt dat hij op 20.05.2008 een eerste maal veroordeeld wordt door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van één jaar voor de invoer en verkoop van heroïne. Op 08.07.2009 wordt betrokkene voor de tweede maal veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien maanden, ditmaal voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling). Op 02.01.2012 wordt betrokkene veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling). Op 19.12.2012 wordt betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling). Op 16.05.2013 wordt betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een geldboete voor het bezit van verdovende middelen. Op 30.06.2015 wordt betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Antwerpen tot een gevangenisstraf van vijftien maanden voor diefstal met geweld. Op 24.12.2015 wordt betrokkene door de Correctionele Rechtbank Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertig maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid met voorbedachtheid (herhaling). Op 04.05.2016 wordt betrokkene opnieuw veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van één jaar voor inbreuken op de drugswetgeving. Sinds 16.02.2016 is betrokkene opgesloten in de gevangenis met voorzien strafeinde op 10.02.2023. We stellen dus vast

dat betrokkene in de periode van 2008 tot 2016, over een tijdspanne van acht jaar, acht maal correctioneel veroordeeld werd voor herhaaldelijke inbreuken op de openbare orde en in totaal veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van tien jaar en drie maanden, waarbij hij momenteel zijn straf uitzit in de gevangenis met voorzien strafeinde op 10.02.2023. Omwille van deze herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het persoonlijk gedrag van betrokkene vormt een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid."

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zijn verblijf niet heeft geregulariseerd ondanks het feit dat hij meer dan dertien jaar geleden België is binnengekomen.

Verzoeker brengt hiertegen in dat hij voorheen samenleefde met de moeder van zijn minderjarige dochter en derhalve de mogelijkheid had zich op gezinshereniging te beroepen. Hij vervolgt: *"De hechtenis situatie heeft in deze evenwel roet in het eten gegooid. Er werd ook volledig afstand genomen van verzoeker door de moeder van zijn kinderen (desbetreffend werd de procedure opnieuw aangebracht bij de familierechtbank). Pas op 29/01/2021 werd op advies van zijn huidige raadsman en na het verzamelen van de noodzakelijk informatie en documentatie een verzoek tot humanitaire regularisatie worden ingediend. Het summier opwerpen van vermeende stilzitten van verzoeker vormt dan ook geen deugdelijke motief."*

Verzoeker betwist het desbetreffende motief niet: *"Betrokkene bevond zich steeds in illegaal verblijf en ondernam gedurende al deze jaren geen enkele poging tot het bekomen van een duurzaam verblijfsrecht anders dan via huidige aanvraag 9bis, ingediend meer dan dertien jaar na zijn vermeende binnenkomst."* In de bestreden beslissing wordt voorts gesteld: *"Betrokkene beweert dat er jegens hem nooit een beslissing genomen werd noch dat hem op enig ogenblik verzocht werd om het grondgebied te verlaten waardoor hij geloofde dat hij zich voor altijd zou kunnen vestigen in België. Dit strookt echter absoluut niet met de beschikbare informatie uit het administratief dossier. Daaruit blijkt namelijk dat betrokkene meerdere bevelen om het grondgebied betekende, met name op 26.08.2007, 05.02.2008, 19.07.2008, 08.12.2008, 24.02.2009, 16.09.2011, 12.11.2011, 10.02.2012, 24.04.2012, 26.11.2013, 16.12.2013, 16.01.2015 en op 22.05.2015."*

Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Verzoeker verwijst naar de duur van zijn verblijf in België en naar zijn binding met België. Met de loutere verwijzing ernaar maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besluit:

"Betrokkene haalt aan dat hij hier al zeer lang zou verblijven, namelijk sinds 2007 en dat hij voor zijn komst naar België al sinds 2001 in Nederland verbleven zou hebben. Hierdoor zou hij geen banden meer hebben met zijn land van herkomst. In deze periode zou hij zich hier volledig geïntegreerd hebben. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij een eerste maal wordt aangetroffen op het Belgische grondgebied op 26.08.2007 naar aanleiding van een administratieve controle. (...) Verder merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Marokko en dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België in 2007 ruim 21 jaar in Marokko verbleef (we houden hierbij geen rekening met zijn vermeend verblijf in Nederland vanaf 2001 omdat betrokkene hiervan geen enkel bewijs voorlegt, evenmin bevat het administratief dossier van betrokkene hiervoor bewijsstukken). Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat mijnheer geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Mijnheer heeft bijna zes tiende van zijn leven doorgebracht in Marokko en is daar opgegroeid. Bovendien blijkt uit het griffiedossier van betrokkene, meer bepaald uit zijn telefoongesprekken, dat hij de afgelopen drie maanden telefonisch contact had met twee verschillende Marokkaanse nummers, waarvan hij één nummer vier maal opbelde. Dit alles wijst niet op een situatie waarin er geen banden met zijn met het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij de taal spreekt. Redelijkerwijze mag dan ook verondersteld worden dat betrokkene wel degelijk nog over sociale of culturele banden met Marokko beschikt en dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat hij nog familie en/of vrienden/kennissen heeft die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen tot hij weer een eigen bestaan heeft opgebouwd. Het wordt door ons niet betwist dat een terugkeer naar Marokko enige aanpassing zal vergen maar hij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij, als gezonde volwassen man die geboren en getogen is in Marokko, zich niet zou kunnen beredderen in Marokko en niet in staat zou zijn om zijn leven daar opnieuw op te

bouwen. Betrokkene beroept zich tevens op zijn volledige integratie (met name het feit dat tijdens zijn verblijf in België altijd gewerkt zou hebben, dat hij er alles aan gedaan zou hebben om niet financieel afhankelijk te zijn van de Belgische staat en dat hij goed Nederlands zou spreken wat zou blijken uit zijn gevolgde opleidingen). Ter staving hiervan legt betrokkene een overzicht voor van de door hem gevolgde opleidingen vanuit de gevangenis. We stellen dus allereerst vast dat betrokkene, niettegenstaande zijn vermeend verblijf sinds 2007, geen enkel integratiestuk voorlegt tot hij op 16.02.2016 voor langere periode in de gevangenis opgesloten wordt. Pas dan onderneemt betrokkene stappen tot het leren van Nederlands mits het volgen van opleidingen in de gevangenis. Bovendien blijkt uit de verschillende opgelopen veroordelingen een duidelijke en manifeste onwil om zich aan te passen aan de België geldende wetten en regels. De laatste veroordeling van betrokkene dateert van 04.05.2016 en betrokkene zit sinds 16.02.2016, tot op heden, in de gevangenis, met voorzien strafeinde op 10.02.2023. De eerste veroordeling van betrokkene dateert reeds uit 2008 maar hij trok hieruit geen enkele lering en hij werd in 2009, in 2012, in 2013, in 2015 en in 2016 telkens opnieuw veroordeeld voor telkens dezelfde inbreuken waarbij hij zich in een staat van wettelijke herhaling bevindt voor zowel diefstal, opzettelijke slagen en verwondingen als voor inbreuken tegen de drugswetgeving. De geboorte van zijn dochter in 2014 had geen enkele invloed op betrokkene en weerhield hem niet van het plegen van nieuwe feiten. Ook de bewering van betrokkene dat hij omwille van zijn relatiebreuk in 2015-2016 door een moeilijke periode ging waarin ook diverse inbreuken op de strafwet werden begaan, kan niet weerhouden worden. Uit het correctioneel dossier van betrokkene blijkt duidelijk dat hij reeds voordien ernstige inbreuken beging. De bewering dat hij hier gedurende zijn hele verblijf gewerkt zou hebben, lijkt ons misplaatst daar betrokkene nooit de toestemming heeft gevraagd of gekregen om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Bovendien blijkt uit de aaneenschakeling van veroordelingen dat betrokkene steeds gekozen heeft voor de snelle winst via crimineel gedrag (diefstal of verkoop van drugs). Het is dan ook verbazend dat betrokkene zich beroept op zijn tewerkstelling als bewijs voor zijn integratie. Het gegeven dat betrokkene opleidingen volgde in de gevangenis, wijst er niet noodzakelijk op dat betrokkene tot inkeer gekomen is of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde. Zijn integratieparcours en zijn lange verblijf kunnen dan ook niet weerhouden worden. Gelet op het verblijf van betrokkene sinds 2007 kan weliswaar aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land (hoewel hij hiervan geen staving stukken voorlegt), doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.”

Verzoeker verwijst naar het feit dat hij een minderjarig kind heeft in België. Hij laat het desbetreffende motief ongemoeid:

“De nauwste band die betrokkene met België heeft, is het feit dat zijn minderjarige dochter de Belgische nationaliteit heeft en in België woont en leeft. Echter, opnieuw dienen we te stellen dat dit niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé-en gezinsleven van betrokkene. De geboorte van zijn dochter heeft betrokkene er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen, meerdere correctionele veroordelingen op te lopen en meermaals afwezig te zijn van zijn gezin omwille van gevangenisstraffen. Zijn dochter is geboren in de zomer van 2014 en betrokkene werd na haar geboorte nog driemaal veroordeeld voor zeer ernstige feiten van openbare orde. Dit getuigt dus allerminst van verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn kind, zoals van iemand met ouderlijk gezag verwacht mag worden. Gezien deze overwegingen worden de familiale belangen van betrokkene dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Bovendien merken we op dat de feitelijke gezinssituatie van zijn kind door huidige beslissing niet veranderd. Bij vonnis dd. 13.07.2017 van de familierechtbank werd het exclusieve ouderlijke gezag toegekend aan de moeder. De feitelijke situatie van zijn dochter verandert dan ook niet door huidige beslissing, zij is en blijft toevertrouwd aan haar moeder en ook haar scholing komt op geen enkele manier in het gedrang. Mijnheer verblijft zelf sinds 16.02.2016 in de gevangenis met een voorzien strafeinde op 10.02.2023. Betrokkene maakt dus al jaren geen deel meer uit van het dagelijks leven van zijn dochter. Aangezien betrokkene een groot deel van de tijd in de gevangenis zat, blijkt niet dat dit een ingrijpende wijziging in het leven van het kind tot gevolg zou hebben. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij de volgende periodes in de gevangenis verbleef: van 30.04.2008 tot 27.05.2008, van 24.02.2009 tot 04.10.2009, van 28.08.2011 tot 16.09.2011, van 12.11.2011 tot 10.02.2012, van 23.06.2012 tot 07.01.2013, van 06.03.2015 tot 22.05.2015 en vanaf 15.02.2016 tot op heden. Bovendien blijkt uit de bezoekerslijst van de gevangenis dat het laatste bezoek van zijn dochter (een virtueel bezoek) plaatsvond op 27.01.2021, ondertussen meer dan een jaar geleden dus. Uit deze bezoekerslijst blijkt verder dat zijn dochter in 2017 zes maal op bezoek kwam, in 2018 drie maal, in 2019 en 2020 kwam ze

niet op bezoek en in 2021 éénmaal. Er is dan ook geen sprake van aangetoonde hechte banden met zijn Belgische dochter. We merken op dat de verantwoordelijkheid voor de kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Betrokkene draagt dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij en zijn dochter zich momenteel bevinden. Betrokkene kan er nadien voor kiezen om via moderne communicatiemiddelen contacten te onderhouden met zijn dochter of via periodieke reizen naar Marokko, eventueel vergezeld door haar moeder of andere familieleden. Dat de uitoefening van zijn gezinsleven met zijn dochter veel moeilijker zal verlopen, is louter het gevolg van zijn eigen keuze om zich herhaaldelijk schuldig te maken aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde. Volledigheidshalve merken we op dat uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat mijnheer mogelijks nog een zoon heeft aangezien hij vermeld wordt op de lijst met toegelaten bezoekers maar nog nooit van dit recht gebruikt heeft gemaakt. Betrokkene zelf vermeldt dit kind niet in zijn aanvraag, noch worden er in zijn administratief dossier stukken gevonden die betrekking hebben op dit kind."

Verzoeker maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MILOJKOWIC